

wallet ja laitwad tõt, mis sel wiisil ei hiilga, kui walle. Mõnni ford agga peab ka rumalus tõt walleks ja wallet tõeks, nago allamal fuled.

Inglismaal kaswatas üks wannaemmas omma poja-poega, agga pois jooksis pakko ja läks laewa peal omma teed. Mitme aasta pärast tulli ta jälle taggasi ja leppis wannaemmaga ärra; sest emmasüdda on ussin andeksandma ja kurja unnustama. Pärast aiasid jutto, nago polleks nende wahhel midagi juhtunud.

„Noh, Jaak — ütles wannaemmas — sina olled nüüd kaugel käinud ja palju näinud, üttele mulle, kas olled jubba ka üht Nääka näinud, kes sure merre põhjas peawad ellama ja mõnni ford ennast merremeestele näitma?“

„Jah ollen näinud, — kostis Jaak, kes walletada mõistis, nago eht madrus. — Kui meie läne-Indiamaal ühhe sare al ankrus ollime, tulli üks Nääk orrarohelisse juustega merre põhjast laewa peale ja ütles meie

fiprele: „„Kule kipper, mis paggana lugguse on, kas sul mitte muial rumi ei olnud omma õnnetumat ankrut sisse lasta, kui just minno toa ukse ette, et üks nüüd lahti ei anna ja minno perrenaene wälja ei peäse ommad seapõrsad ja lambatalled tallitama?““

„No wata, Jaak — ütles wannaemmas — Nääkasi on kül merrepõhjas; ma ollen lapse põlwes ühte pildi peal näinud. Nägi weel, Jaak.“

„Üks ford ollime punnases merres omma laewaga jälle ankrus ja näggime palju imemasjo; agga kui ankrut ülles tõmbasime, kõlfus üks wanna wettind tõllarattas, kuld wits peal, anfro otsas ja selle peale olli kirjitud: „„Kuningas Barao.““

„Kas nääd nüüd, Jaak, et pibel allati tõt rägib. Eks kuningas Barao ja temma rüütliid ep olle keif punnase merresse ärra-
uppunud, ja sest aiaast on rattas senna jänud. Olleksite teie teisi rattaid ka otsinud. Nägi weel, Jaak.“